

Motion till riksdagen 2006/07:So463

av Maria Wetterstrand m.fl. (mp)

HBT-frågor

Innehållsförteckning

1	Förslag till riksdagsbeslut	2
2	Inledning	5
3	Äktenskap	6
4	Attityder och bemötanden	6
4.1	Vården.....	7
4.2	Smittskyddslagen	8
4.3	Skolan	8
4.4	Andra offentliga instanser	9
5	Diskriminering och hatbrott	10
6	Våld i förhållanden.....	11
7	Barn.....	12
7.1	Fertilitetsvård	12
7.2	Adoptioner	13
7.3	Familj	13
7.4	Intersexuella	13
8	Idrottsrörelsen	14
9	Transpersoner.....	15
10	HBT-personer i världen.....	16
10.1	Sveriges roll i världen	17
10.2	HBT-pakt i EU	18
10.3	Flyktningmottagandet	19

Fel! Okänt namn på

1 Förslag till riksdagsbeslut

1. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som i motionen anförs om översyn av nya lagar och lagar som revideras ur ett queerperspektiv.¹
2. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som i motionen anförs om att en könsneutral äktenskapslagstiftning införs där alla med vigselrätt bör vara beredda att viga både samkönade och olikkönade par.²
3. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som i motionen anförs om attityder och bemötande.
4. Riksdagen begär att regeringen återkommer med ett förslag om hur HBT-kompetensen generellt kan tillförsäkras inom vården.
5. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som i motionen anförs om att smittskyddslagen bör ses över.
6. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som i motionen anförs om att mål om HBT-kunskap bör tas in i läkarnas och lärarnas examensordning.³
7. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som i motionen anförs om att HomO tillförs medel för att kunna öka tillsynen, informera mer och på andra sätt verka för att minska diskrimineringen i skolan.⁴
8. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som i motionen anförs om läromedel.³
9. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som i motionen anförs om att personal inom socialtjänsten, Försäkringskassan och andra institutioner utbildas och fortbildas för att höja sin HBT-kompetens.
10. Riksdagen begär att regeringen återkommer med förslag om hur åklagare och domare bör tillförsäkras tillfredsställande HBT-kompetens.⁵
11. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som i motionen anförs om att HBT-kompetens bör finnas på alla brottsofferjourer.
12. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som i motionen anförs om att fler särskilda brottsofferjourer för HBT-personer inrättas.
13. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som i motionen anförs om att HomO får utökade medel för att dels stärka sin informationsroll, dels driva fler diskrimineringsmål i domstol.⁴
14. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som i motionen anförs om ökad öppenhet om våld i samkönade relationer.⁵
15. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som i motionen anförs om att homo- och transfobin behöver minska inom socialtjänst och polis så att HBT-personer vågar anmäla misshandel inom förhållandet.⁵

Fel! Okänt namn på

16. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som i motionen anförs om att kvinnojourer bör uppmuntras att ta emot transsexuella kvinnor och höja sin kompetens att bemöta lesbiska som blivit misshandlade av sina partner.
17. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som i motionen anförs om skyddat boende för HBT-personer.
18. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som i motionen anförs om att en kompetenshöjning på HBT-området bör ske bland personalen på Försäkringskassan, på landets mödravårdscentraler och i förskolan.
19. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som i motionen anförs om att ensamstående kvinnor bör ha samma rättigheter till insemination som kvinnor i parrelationer.
20. Riksdagen begär att regeringen ger Adoptionscentrum i uppdrag att aktivt söka nya möjligheter för att internationella adoptioner ska bli mer än en teoretisk möjlighet för homosexuella.
21. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som i motionen anförs om att tillsätta en utredning med uppgift att föräldrabalken ses över så att barn kan ha fler än två vårdnadshavare.²
22. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som i motionen anförs om att tillsätta en utredning med uppgift att se över intersexuellas behov.
23. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som i motionen anförs om att krav bör ställas på att de nationella idrottsförbunden redovisar hur de bekämpar homofobi och diskriminering för att få bidrag från staten.⁶
24. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som i motionen anförs om vikten av att de nationella idrottsförbunden upprättar en policy om HBT-frågor.⁶
25. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som i motionen anförs om att alla tränar- och ledarutbildningar bör innehålla utbildning inom HBT-området och att all fortbildning bör innehålla moment som syftar till en kompetenshöjning inom HBT.⁶
26. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som i motionen anförs om att hetslagen bör omfatta även transpersoner.⁵
27. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening att könsuttryck bör vara en diskrimineringsgrund.⁴
28. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som i motionen anförs om att tillsätta en utredning med uppgift att se över namnlaggen.²
29. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som i motionen anförs om att kravet på att transsexuella ska vara ogifta för att få genomgå en könskorrigering tas bort.
30. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som i motionen anförs om unga transpersoner och vård.

Fel! Okänt namn på

31. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som i motionen anförs om att Sverige bör vara mer aktivt i det internationella HBT-arbetet.⁷
32. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som i motionen anförs om att ambassader och Utrikesdepartementet bör höja sin HBT-kompetens.⁷
33. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som i motionen anförs om att HBT-rättigheter automatiskt bör inkluderas när mänskliga rättigheter nämns.⁷
34. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som i motionen anförs om HBT-rättigheter bör kunna kopplas till biståndspolitiken.⁷
35. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som i motionen anförs om att Migrationsverket och andra myndigheter som arbetar nära flyktingar bör höja sin HBT-kompetens.⁸
36. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som i motionen anförs om att alla flyktingar som kommer till Sverige på grund av förföljelse för sin sexuella läggning bör garanteras ett kompetent bemötande av svenska myndigheter.⁸

¹ Yrkande 1 hänvisat till KU.

² Yrkandena 2, 21 och 28 hänvisade till CU.

³ Yrkandena 6 och 8 hänvisade till UbU.

⁴ Yrkandena 7, 13 och 27 hänvisade till AU.

⁵ Yrkandena 10, 14, 15 och 26 hänvisade till JuU.

⁶ Yrkandena 23–25 hänvisade till KrU.

⁷ Yrkandena 31–34 hänvisade till UU.

⁸ Yrkandena 35 och 36 hänvisade till SfU.

2 Inledning

Under många år bestod det politiska initiativet på HBT-området i att skydda en avgränsad grupp homosexuella från diskriminering och ge dem vissa rättigheter. Under det senaste decenniet har flera andra identiteter, bland annat bisexuella, transpersoner och hivpositiva, inkluderats i en kraftfull rörelse med politiska, akademiska och aktivistiska grenar. Begreppen, frågorna och de politiska verktygen har förändrats, kartan ritats om, fler grupper har inkluderats och utgångspunkterna förskjutits.

I stället för att prata om "homosexuella" används numera termen "HBT", som står för homosexuella, bisexuella och transpersoner. Med transperson menas såväl transsexuella som transvestiter och alla som vill kalla sig själva för transperson. Ibland används termen "HBTQ" där q:et står för queer.

Begreppet queer används för att analysera sexualitet, identitet och kön ur ett historiskt och maktpolitiskt perspektiv. Ur ett queerperspektiv betraktas heterosexualitet och homosexualitet inte som naturliga egenskaper hos en individ utan som sociala konstruktioner, uttryck för maktförhållanden och resultat av historiska processer. Att fokusera på normen istället för på avvikelserna är att radikalt byta perspektiv. Akademiskt har detta perspektivbyte fått stor betydelse för forskningens inriktning. Förut studerades homosexuella människors livsbetingelser, idag skrivs avhandlingarna exempelvis om hur heterosexuellt beteende konstrueras och lärs ut i sexhandböcker från förra seklet, eller hur heteronormen etableras bland flickorna i en samtida högstadielklass. Tanken att det heterosexuella beteendet är det normala, naturliga, sanna, vanliga och riktiga är alltså en konstruerad sanning som begreppet queer perforerar. Samma sak gäller den fasta sexuella identiteten, tron att människan har en fastlagd, livslång och "sann" sexuell inriktning.

Att inta ett queerperspektiv när man arbetar politiskt med HBT-frågor har många fördelar. Sexualpolitiskt arbete handlar inte längre om att uppmärksamma och vurma för en sexuell identitet utan att genomskåda en konstruerad struktur, där några ständigt premieras framför andra. Eftersom heteronormen i vårt samhälle är så grundläggande har den blivit transparent och svår att få syn på. Därför är det en stor politisk utmaning att upptäcka förtryckande strukturer och bekämpa de diskriminerande privilegier som heterosexuella per automatik garanteras i dag.

I en värld med lika rättigheter kan alla som vill känna sig lika hemma. Vi tror att alla människor, oavsett sexuell orientering, blir lyckligare utan tvingande etiketter och trånga kategorier. När man diskuterar sexualpolitik ska man med andra ord minnas att queerrörelsen i lika hög grad även för de heterosexuellas kamp: för ett friare och mer avspänt samhälle med mindre tvingande normer, med större utrymme för varje individ att överskrida gränser och vara den man vill.

Vi anser att det finns ett behov att göra en översyn av lagar ur ett queerperspektiv. Vi vill att detta hädanefter görs av nya lagar och när lagar revideras och omarbetas. Genom att göra detta undersöker man samtidigt var heteronormativitet finns i olika lagar. Genom att göra en sådan översyn av område

Fel! Okänt namn på

efter område kan man upptäcka hur normerna grundar sig på heterosexualitet som det normala och övrigt som avvikande, och därmed lyfta behovet av förändringar. Ett samhälle där normen är queer jämställer alla människor och lägger inte tonvikt vid sexuell läggning, könsidentitet eller könsuttryck, eller har uttalade eller outtalade förväntningar om hur människor ska se ut, klä sig, bete sig etc.

3 Äktenskap

Frågan om äktenskap mellan samkönade par har varit en viktig fråga under det senaste decenniet. 1994 års partnerskapslag, en första lösning med en egen homoorienterad lag som hakades på den riktiga lagen, håller på att ersättas av den helt könsneutrala äktenskapslagstiftning som idag verkar få stöd av riksdagens majoritet. Trots det kan frågan vara relevant att driva, dels för att det finns ett växande motstånd från framför allt delar av den kristna rörelsen, dels för att formerna för en könsneutral äktenskapslagstiftning inte är klara. En utredning är tillsatt och riksdagen kommer troligen att fatta beslut under 2007.

Det finns två varianter:

1. Alla äktenskap blir per definition borgerliga. Denna modell praktiseras i många andra länder och innebär att de som vill ha en av Gud välsignad akt själva får addera en religiös ceremoni efter eget val. Prästen eller pastorn har ingen laglig vigselrätt.
2. De grupper som idag har vigselrätt fortsätter att ha det, men den som vägrar att viga vissa par fråntas automatiskt sin vigselrätt.

Vi har i Miljöpartiet tagit ställning för en könsneutral äktenskapslagstiftning där alla äktenskap blir borgliga. Det finns dock även borgerliga vigselförrättare som inte vill viga samkönade par av ideologiska skäl. Få av dem som vill ge vigselrätt åt homovigselvägrare är beredda att ge samma rätt till folk som av ideologiska skäl vägrar att viga exempelvis rasblandade par, judar eller funktionshindrade. Detta visar att sexualitet fortfarande har en mycket svagare ställning som diskrimineringsgrund än exempelvis etnicitet.

Oavsett variant är huvudsaken att det inte blir en undfallande kompromiss där vissa vigselförrättare undantas från regeln att alla vigselförrättare ska kunna viga alla par – även samkönade. En sådan mellanvariant skulle lagstifta om en möjlighet till diskriminering och göra vigselrätt till något som kan utövas efter eget tycke och smak.

4 Attityder och bemötanden

Lagstiftningsvägen har mycket gjorts det senaste decenniet för att verka för lika rättigheter. Också opinionsmässigt finns ett starkt stöd för detta. Männi-

skors attityder i vardagen är dock fortfarande väldigt olika, förhoppningsvis mest beroende på osäkerhet och okunskap om hur man bör agera. Många HBT-personer kan vittna om daglig diskriminering, okunskap och dåligt bemötande inom bland annat vård, skola och andra offentliga instanser beroende på deras sexuella läggning.

Vi anser att det lämpligast sättet att förändra detta är att dels utbilda och informera, dels att stärka möjligheterna att anmäla och få upprättelse.

4.1 Vården

I den befintliga, fem och ett halvt år långa läkarutbildningen, följt av 18–21 månaders allmäntjänstgöring och fem års specialistutbildning, utgör undervisning i HBT-frågor idag högst en frivillig föreläsning på grundutbildningen. Många HBT-personer som varit patienter kan vittna om stor okunskap på vårdens alla nivåer. Idag finns inga krav på HBT-kunskaper för att få examen.

All den fortbildning som idag finns inom vården sker enbart på initiativ av frivilliga organisationer (som RFSL) och lokala eldsjälur. En allmän kompetenshöjning inom HBT bland gynekologerna på Södersjukhuset i Stockholm har exempelvis kommit till stånd enbart för att en enda HBT-kunnig individ har ordnat kurser och seminarier. Enskilda personer har på liknande sätt fått till stånd en särskild mottagning för lesbiska och bisexuella kvinnor på samma sjukhus. Privata och lokala initiativ ska givetvis uppmuntras och stödjas, men hela ansvaret för fortbildning och information bör inte överlåtas till volontärer och eldsjälur. Idag avgör förekomsten av frivilliga initiativ hur människor blir bemötta i sitt landsting. Patienten har idag ingen bättre garanti för ett kompetent bemötande än hoppet om att det finns en lokal bög eller flata som sett till att utbilda sina kollegor, som i fallet Södersjukhuset.

På det här området behövs både mainstreaming och särskilda enheter i kombination. När det gäller sjukvård är specialmottagningar nödvändiga för att snabbt kunna ackumulera och sprida kompetens, som Venhälsan för homosexuella män i Stockholm där ny kunskap på området snabbt samlas och sprids till andra mottagningar för sexuellt överförbara sjukdomar. Mycket kunskap på ett ställe rinner över så att alla lär sig lite mer och den totala kunskapsnivån ökar. Å andra sidan ska inte, som idag händer, alla homosexuella män i Stockholm per automatik hänvisas till Venhälsan för att ta några prover. Det är alltså viktigt att kompetensen att möta HBT-personer finns överallt inom vården. Inom till exempel äldreomsorgen finns idag ingen beredskap för att möta äldre hivpositiva.

Vi anser att regeringen bör återkomma med ett förslag på hur HBT-kunskap ska tillförsäkras i vården. Det är till exempel viktigt att högskoleutbildningarna höjer HBT-kompetensen hos läkare, sjuksköterskor, socionomer och psykologer och att kunskap inom HBT ingår i respektive examen. Fortbildning och kompetenshöjande insatser behöver göras inom hela vårdsektorn.

Fel! Okänt namn

4.2 Smittskyddslagen

Bland hivpositiva anses smittskyddslagen fortfarande vara ett problem eftersom en hivpositiv person av lagen är tvingad att informera om sin medicinska status vid varje kontakt med sjukvården och tandvården. Detta upplevs som förnedrande och leder till diskriminering och kränkning: bokade tandläkartider "försvinner", mottagningar plastas in och personalen möter patienten i rymddräkter. Den diskriminering som utövas i smittskyddslagens namn är idag mycket svår att anmäla.

Idag har hivpositiva en plikt att upplysa en eventuell partner om sin medicinska status. Förutom att det är väldigt svårt att leva upp till lagen medför den rent praktiskt att många hivpositiva är rädda för att bli anmälda (eftersom det oftast inte finns några vittnen till eller dokumentation av sådana samtal) av sina före detta (bittra, arga, svartsjuka) partners. Denna plikt ger också den hivpositiva partnern hela ansvaret i en potentiellt smittspridande situation, medan det rimliga är att alla människor, hivnegativa som hivpositiva, har hundra procent ansvar för sin egen hälsa. Lagen lägger allt ansvar på en person och friar övriga. Dessutom visar forskning att de flesta som smittar andra inte själva vet om att de bär på viruset. Lagen är alltså relativt verkningslös ur medicinsk synvinkel, dålig som ideologisk markering, och bör därför ses över.

4.3 Skolan

Skolan är en av samhällets viktigaste normskapande instanser. Ingen heltäckande översyn av landets skolböcker har ännu skett ur ett HBT-perspektiv. Regelbundet kommer rapporter om allt från åldriga biologiböcker, där homosexualitet behandlas i samma sammanhang som nekrofil, till engelska läseböcker där alla kärnfamiljer är heterosexuella. Rimligen kan denna översyn ske samtidigt som man ser över läroböckerna ur ett etniskt och jämställdhetsperspektiv. Idag har Skolverket inget uttalat tillsynsansvar på det här området.

Skolan är också en arbetsplats för hundratusentals människor. Diskriminering på grund av eller med hänvisning till sexuell läggning tas idag inte på samma allvar som rasism.

HBT-kunskap ingår inte i undervisningen på lärarlinjerna, och lärare får i liten utsträckning fortbildning inom området. Lärarförbundet, Lärarnas riksförbund och RFSL presenterade 061001 på DN-debatt, resultatet av en undersökning, där endast 2 % av lärarna ansåg sig ha kompetens att förklara för unga människor frågor om homosexualitet, bisexualitet och transpersoner. Endast 8 % ansåg sig ha fått utbildning att förklara sexuell läggning. Hälften av lärarna svarade att kränkande jargong på grund av sexuell läggning förekommer bland eleverna, och en av tio svarar att det förekommer bland skolans vuxna. De ansåg att frågan är av riksintresse och att betydande satsningar måste göras, både nationellt och när det gäller utbildning och vidareutbildning.

Vi i Miljöpartiet anser både att det måste bli en självklarhet med fortbildning och att elever på Lärarhögskolan behöver få mer obligatorisk undervisning i HBT-frågor. Att ha HBT-kunskap behöver ingå i examensordningen. Ett liknande motionsyrkande behandlades i utbildningsutskottet (bet. 2005/6: UbU16) och avslogs. Man hänvisade till att det i kraven på den utexaminerade läraren ingår att motverka diskriminering och annan kränkande behandling. Det man avser är en av målformuleringarna, men vi anser att den är alldeles för otydlig.

Vi menar att det trots allt är viktigt att nämna HBT-kunskap särskilt och anser därför att det antingen bör skrivas in i den fjärde målformuleringen i examensordningen för lärare, alternativt komma till som ett särskilt mål. Om man inte har närmare kunskap är det svårt att motverka diskriminering.

Vi föreslår också, se budgetmotion 2006/07:A348, att HomO tillförs medel, bland annat för att kunna öka tillsynen, informera mer och på andra sätt verka för att minska diskrimineringen i skolan.

Miljöpartiet fick under förra mandatperioden igenom ett förslag om granskning av innehåll i läroböcker. Skolverket fick regeringens uppdrag att analysera läroböcker ”med avseende på i vilken omfattning och på vilket sätt de avviker från läroplanens värdegrund. Eventuella uttryck för diskriminering eller andra former av kränkningar på grund av kön, etnisk tillhörighet, religion eller trosuppfattning, sexuell läggning eller funktionshinder skall särskilt uppmärksammas.” Läroböcker i ämnena biologi/naturkunskap, historia, religionskunskap och samhällskunskap granskas. Skolverket kommer att rapportera uppdraget i november 2006. Beroende på vilka resultat som framkommer i granskningen, anser Miljöpartiet att det kan bli aktuellt med ett nytt, utvidgat, uppdrag till Skolverket. Det kan bli aktuellt att undersöka läroböcker i fler ämnen, som till exempel svenska och hem- och konsumentkunskap. Det kan också bli aktuellt att granska fler läroböcker i de ämnen man nu tittat på.

Det har tidigare visat sig att böcker som RFSL Ungdom svartlistat i en granskning fortfarande användes i var femte skola (undersökning gjord av Ekot, Sveriges Radio).

Det kvarstår en risk att skolor fortfarande använder sig av läroböcker som Skolverket anser eller vid granskning kommer att anse som olämpliga. Vi anser att kränkande eller djupt fördomsfulla läromedel ytterst bör ses som en form av trakasserier och behandlas som ett diskriminerings- och arbetsmiljöproblem. Detta är inte acceptabelt och måste motverkas! Detta bör ges regeringen till känna.

4.4 Andra offentliga instanser

Idag sker ingen utbildning, fortbildning eller generell kompetenshöjning av personalen på socialtjänsten och Försäkringskassan. Det finns ingen undervisning om HBT på Socialhögskolan och den fortbildning som finns drivs av lokala initiativ och förekommer bara på ett fåtal arbetsplatser. Inte heller här inkluderas generellt HBT-frågor när man talar om mångfald och diskriminering. För att garantera ett bra bemötande och icke-diskriminering är det viktigt

Fel! Okänt namn på

att personalen på socialtjänsten, Försäkringskassan och andra institutioner utbildas och fortbildas för att höja sin HBT-kompetens.

5 Diskriminering och hatbrott

Ett hatbrott mot en HBT-person är ett brott som begås för att förövaren identifierar offret som homo-, bi- eller transsexuell. I lagstiftningen finns en skärpningsregel i brottsbalken 29:2:7 enligt vilken brott med motiv att kränka någon på grund av ras, hudfärg, nationalitet, etniskt ursprung, trosbekännelse eller sexuell läggning kan straffas hårdare än brott utan kränkingsmotiv. Under den senaste tioårsperioden har antalet anmälningar om hatbrott mot HBT-personer ökat. Enligt Säkerhetspolisen som gör mätningarna om hatbrott beror ökningen delvis på en ökad anmälningsbenägenhet och delvis på en faktisk ökning av brotten.

Hatbrotten är den strukturella homofobins mest handgripliga praktik. Enligt Eva Tiby, kriminolog som forskat om hatbrott mot HBT-personer, är den största arenan arbetsplatsen eller skolan (25 %), sedan kommer allmän plats (17 %) och därefter hemmet, offentliga transporter, krogen och sist parker där män möts (1 %). Hatbrott mot HBT-personer handlar alltså inte om killar som ”knackar bög”, alltså slår ner bögar på platser där bögar möts. Mer typiska hatbrott är snarare mobbning, spott och sabotage på arbetsplatsen, sprayfärg på ytterdörren, glåpor från grannarna, sexualisering av lesbiska kvinnor på krogen och misshandel utanför gayställen.

Synen på förövarna är viktig för att förstå hatbrottens natur. Eva Tiby och andra forskare inom området betonar att det inte, med få några få undantag, handlar om enskilda galningar utan om en struktur av förakt och fördomar. Det finns en bredd och systematik i hatbrotten som gör att man inte kan förklara dem med de individuella förövarnas homofobi. Våldsverkaren i nazistuniform hör till undantagen, istället framträder granntanten, arbetskamraterna eller killgänget som går förbi en krogkö som de vanligaste förövarna.

Hatbrotten mot HBT-personer är ett strukturellt fenomen. Brotten kan även betecknas som ”budskapsbrott”, det vill säga att de riktas mot många fler än det enskilda offret. Brotten är också instrumentella på så sätt att de syftar till att inskränka människors beteende och valfrihet, vilket också lyckas: Studier visar att människor som varit utsatta för hatbrott blir mindre öppna och mer rädda under lång tid efteråt. Att hatbrotten har ett ”budskap” och är instrumentella brott gör att de har en djupare träffyta på demokratin än andra brott.

Straffskärpningsregeln fungerar inte alltid. Eller rättare sagt: Det faktum att offret varit just homosexuell har i många fall räknats som en förmildrande omständighet när förövaren ställts inför rätta. Detta gäller fall av misshandel, dråp och mord där förövaren fått eller trott att han fått en sexuell invit av offret. Ibland har det räckt med en blick eller farhågan om en kommande invit eller bara känslan av att offrets homosexualitet i sig skulle innebära en sexuell invit. Straffskärpningsregeln blir en straffmildringsregel i samma stund som ett homosexuell närmande i praktiken utgör en juridiskt förmildrande om-

Fel! Okänt namn på

ständighet på det våldsbrott det utlöser. Det finns flera rättsfall där homosexuella inviter setts som förmildrande omständigheter när domstolarna ska bestämma brottsrubricering och strafflängd. Det mest kända är kanske mordet på ishockeyspelaren Peter Karlsson 1995. Peter Karlsson råkade ragga på fel kille, en 19-årig nazist, och dödades med 64 knivhugg. Förövaren dömdes för dråp och inte mord för dessa 64 knivhugg, eftersom brottet hade föregåtts av ett ragningsförsök, enligt Högsta domstolen ”en allvarlig provokation” där offret genom sitt beteende försatt förövaren i ett ”tillstånd av okontrollerat ursinne”.

För att helt eliminera hatbrotten mot HBT-personer krävs en attitydförändring. Den dag då det enbart är pinsamt att begrunda, irritera sig och gå igång på sina medmänniskors högst privata kärleksliv och val av partner har vi inga hatbrott riktade mot HBT-personer.

Vi anser därför att åklagare och domare behöver höja sin HBT-kompetens. HBT-kompetens behöver finnas på alla brottsofferjourer. Som ett första steg mot detta anser vi dock att fler särskilda brottsofferjourer för HBT-personer behöver inrättas, för att nå fördjupade erfarenheter och höjd kunskapsnivå. HBT-personer måste våga börja anmäla brott de utsätts för i större utsträckning och behöver vara helt säkra på att bli väl bemötta. Vi anser också att HomO behöver få mer pengar dels för att stärka sin informationsroll, dels för att driva fler diskrimineringsmål i domstol.

6 Våld i förhållanden

Våld förekommer också mellan samkönade par, men får inte samma uppmärksamhet som mäns våld mot kvinnor. Sverige ligger internationellt långt efter i både kunskap och stöd åt utsatta våldsoffer. En ny omfångsundersökning visar att nära tio procent av dem som lever i en samkönad parrelation utsätts för våld av något slag.

Partnermisshandel har stora likheter med mäns våld mot kvinnor. Det är samma process av nedbrytning, förödmjukelse och sexuellt, fysiskt och psykiskt våld. Samhällets syn på våldet är dock annorlunda. Dessa brott räknas inte som kvinnofridskränkning – även om all misshandel är olaglig – och våldet ses inte som lika allvarligt. Det faktum att parterna är av samma kön misstolkas som att de är jämbördiga.

Många HBT-personer drar sig för att anmäla våld inom förhållandet, dels för att man betraktar det som ett heterosexuellt problem, dels för att man känner ett slags solidaritet med HBT-samhället som man upplever sig svika genom att anmäla den som misshandlar. Det finns också en berättigad oro inför bemötandet hos polisen och det övriga rättsväsendet. Ännu svårare är det för den som inte är öppen med sin sexualitet. Att anmäla innebär då att man både kommer ut som misshandlad och homosexuell.

För transpersoner är riskerna för ett inkompetent och dåligt bemötande inom rättsväsendet ännu större. Transsexuella kvinnor tas inte heller emot på flera kvinnojourer och för män finns inget skyddat boende överhuvudtaget.

Fel! Okänt namn på

Vi anser att det behövs en ökad öppenhet om våld i samkönade relationer, med mer information både inom HBT-samhället och till berörda myndigheter. Först den dag socialtjänst och polis förhåller sig lika självklart gentemot homosexuella och transpersoner som mot andra kommer HBT-personer att våga anmäla misshandel inom förhållandet. Regeringen bör återkomma med förslag om hur man ska tillförsäkra att homo- och transfobin ska minska inom socialtjänst och polisväsende. Vi anser också att kvinnojourer ska uppmuntras att ta emot transsexuella kvinnor och höja sin kompetens att bemöta lesbiska som blivit misshandlade av sina partners. Behovet av skyddat boende för HBT-personer ska ses över.

7 Barn

Många tycks tro att enbart heterosexuella par får barn. Så är det givetvis inte. I alla tider har HBT-personer fått barn, på något sätt. Det handlar om lesbiska par, ensamstående, bisexuella, lesbiska och bögar tillsammans och en del ensamma bögpar. Under senaste decenniet har alltfler börjat diskutera förutsättningarna för detta öppet, vilket vi tycker är bra. Frågan får inte gömmas eftersom det till stor del främst drabbar barnen. Vi anser att samhället måste ge förutsättningar för att hjälpa alla som väljer att bli förälder, oavsett på vilket sätt. Fertilitetsvården, graviditets- och förlossningsvården, Försäkringskassan, barnomsorgen eller familjejuridiken är idag i princip bara konstruerad för heterosexuella par och det finns en stor tröghet inbyggd i systemet för att ge samma stöd till andra familjekonstruktioner.

Vi anser att en kompetenshöjning på HBT-området bör ske bland personalen på Försäkringskassan, på landets mödravårdscentraler och i förskolan.

7.1 Fertilitetsvård

Sedan 2005 har lesbiska par rätt att insemineras och få fertilitetsbehandling på svenska universitetssjukhus. Denna rätt gäller emellertid inte privata kliniker, och därför blir kön till behandling längre än för heterosexuella par. För att lesbiska skulle kunna tas emot av den privata fertilitetsvården måste dessa kliniker få tillåtelse att hantera donerad sperma. Idag påstås det finnas en brist på donerad sperma i Sverige, men inga åtgärder görs för att rekrytera nya givare.

Ensamstående kvinnor är idag diskriminerade från all fertilitetsvård i Sverige, trots att lagen tillåter såväl ensamstående föräldraskap som adoption.

Den som är rädd för vad som skulle ske om staten släppte på de hårda reglerna som idag styr svensk fertilitetsvård kan titta på Finland, ett land med mycket öppna regler på området och där fertilitetsvården är välfungerande, professionell och relativt billig. Miljöpartiet anser att ensamstående kvinnor ska ha samma rättigheter till insemination som kvinnor i parrelationer.

7.2 Adoptioner

Utlandsadoptioner är, trots en lagändring, ingen realitet för homosexuella idag. Varken Adoptionscentrum eller några andra viktiga aktörer verkar för att påverka givarländerna och barnhemmen de arbetar med. Givarländernas så kallade motvilja mot homosexuella är aldrig nationell utan alltid lokal. Olika barnhem har olika policy, regler och krav på de blivande föräldrarna, och erfarenheter från andra länder visar att det inte alls är omöjligt för homosexuella att göra internationella adoptioner. Vi vill att Adoptionscentrum ges i uppdrag att aktivt söka nya möjligheter för att internationella adoptioner ska bli mer än en teoretisk möjlighet för homosexuella.

7.3 Familj

Idag får ett barn som föds inom ett äktenskap automatiskt båda parterna som föräldrar, medan det barn som föds inom ett partnerskap måste adopteras av den ena partnern, om inte barnet är tillkommet med hjälp av svensk statlig vård.

Det bör bli möjligt för ett barn att ha flera vårdnadshavare. Många barn har kommit till genom insemination mellan två homosexuella par, mellan en man och två kvinnor eller mellan en kvinna och två män. I dessa fall kan det finnas fler än två vuxna människor som betraktar sig som föräldrar till ett barn – och som barnet betraktar som sina föräldrar. Trots det är det bara två personer som får vara juridiska vårdnadshavare.

Miljöpartiet vill att barns bästa alltid ska vara det avgörande. Ett sätt att förbättra barns skydd är att det finns en möjlighet för dem att ha fler än två vårdnadshavare, så att även den man eller kvinna som bor tillsammans med barnet och den ena vårdnadshavaren, utan att vara vårdnadshavare, och därmed av barnet uppfattas som dess förälder, kan få ta rättsligt ansvar för barnet. Detta kommer dock att medföra många olika såväl rättsliga som ekonomiska konsekvenser och kräver viss utredning. Miljöpartiet vill därför att möjligheten för barn att ha fler än två vårdnadshavare ska utredas.

7.4 Intersexuella

Intersexuella tillhör gruppen transpersoner och är personer som föds med en, biologiskt sett, oklar könsidentitet. Det innebär att personen sedan födseln har svårdefinierbara könsorgan: micropenis/stor clitoris, med/utan vagina, clitoris med testiklar, penis med äggstockar, penis med XX-kromosomer, clitoris och/eller vagina med XY-kromosomer och så vidare i en rad olika kombinationer. Intersexuell är med andra ord en individ vars anatomi har både grundläggande kvinnliga och manliga element. I dag opereras intersexuella barn rutinmässigt utan att föräldrarna får möjlighet att förstå vad de är med och beslutar om. Barnen själva har inget att säga till om och i många fall resulterar detta i mångårigt lidande och ett liv som stympade och känslan av att de

Fel! Okänt namn på

”fick” fel kön. Det finns påtagligt lite kunskap i Sverige om barn och vuxna som är intersexuella och hur de upplever sin situation.

Vi tycker också att det i varje enskilt fall borde utredas huruvida en eventuell operation kan vänta tills barnet självt har möjlighet att ta ställning till vilken slags operation som passar den personen bäst, eller om hon vill fortsätta leva i den kropp hon är född med. Barnets rätt att bestämma över sin egen kropp måste stärkas. Det är också orimligt att hälso- och sjukvårdens avgöranden inte alltid baseras på kunskap om transpersoners levnadsvillkor.

Vi anser att intersexuellas situation i Sverige behöver utredas, och då med stark utgångspunkt i de frågor de intersexuella själva och deras organisationer anser är viktiga.

8 Idrottsrörelsen

Den största folkrörelsen i Sverige är den samlade idrottsrörelsen med närmare 3 miljoner medlemmar. Nästa alla unga människor passerar den under sin uppväxt, vilket gör att denna tillsammans med skolan är påtagligt viktig för den sociala fostran. Det är därför viktigt att idrottsrörelsen, på samma sätt som skolan, arbetar målmedvetet och aktivt med HBT-frågor.

Riksidrottsförbundet har tagit fram en policy och en handlingsplan mot diskriminering och trakasserier på grund av sexuell läggning, för att därmed uppmärksamma de homosexuellas situation inom idrottsrörelsen. Här sägs också att exempel på frågeställningar som är viktiga att diskutera i utbildningen av ledare, tränare och aktiva på alla nivåer är att uppmärksamma tränarens sociala roll som förebild och dennes uppförande, jargong och språkbruk. Detta ser vi som mycket viktigt. Fokus på de homosexuella individer som finns och kan diskrimineras inom idrottsrörelsen är mycket angelägen, men för att långsiktigt nå ett förändrat förhållningssätt är just attityder viktiga att se närmare på. Många ledare är bra förebilder med tydliga icke-diskriminerande värderingar, men inte alla. Det är oacceptabelt att idrottsledare uttrycker förakt mot homosexuella. Vanligast är förakt mot bögar. Det finns påtagligt få manliga öppet homosexuella på elitnivå inom stora sporter som fotboll och hockey. Just där är det också vanligare än i andra sporter att ledarna har en homofobisk inställning, enligt en enkät genomförd bland idrottsaktiva ungdomar (Ungdomsstyrelsen 2005). Det är således uppenbart att det finns ett negativt samband mellan ledarnas attityd och öppet homosexuellas deltagande i idrotten.

Ett sätt att stärka arbetet mot diskriminering på grund av sexuell läggning är att införa ett krav på de nationella idrottsförbunden att redovisa hur man bekämpar homofobi och diskriminering, för att få statliga medel. Vi anser också att de nationella idrottsförbunden bör upprätta en egen policy på området.

När det gäller utbildning stödjer vi Riksidrottsförbundets åsikt och anser att alla tränar- och ledarutbildningar ska (RF använder dock begreppet *bör*)

innehålla utbildning inom HBT-området och att all fortbildning ska innehålla moment som syftar till en kompetenshöjning inom HBT.

9 Transpersoner

Grunden för diskrimineringen av transpersoner är inte relaterad till sexualitet, som hos homo- och bisexuella, utan till genus och könsuttryck. Begreppet transperson är en paraplyterm som omfattar transsexuella, transvestiter, dragkings, dragqueens och andra som på något sätt överskrider könsgränserna och som själva vill definiera sig som transpersoner.

Transpersoner omfattas idag inte av hetslagen. Diskrimineringskommittén lade i februari 2006 fram förslag på att könsidentitet ska läggas till som diskrimineringsgrund. Vi har drivit detta politiskt under många år. Riksdagen ska behandla denna fråga i början av nästa mandatperiod. Med könsidentitet avses att en persons identitet, utseende eller beteende med avseende på kön, oavsett identiteten, utseendet eller beteendet skiljer sig från vad som traditionellt ansetts utgöra normen för kvinnor respektive män. Vi står också kvar vid vårt krav på att transpersoner behöver det starkare skydd som innebär att de omfattas av hetslagen med brottsrubricering från brottsbalkens 29 kapitel. Vi anser också att könsuttryck ska vara en diskrimineringsgrund.

Idag är namnlagen könsbunden. Den är utformad så att bara biologiska kvinnor kan ha vissa namn och biologiska män vissa. En handfull namn (till exempel Chris, Kim och Kay) kan bäras av både könen. Idag kan de som byter kön inte byta namn förrän de fått ett nytt personnummer, det vill säga mycket sent i processen. Denna fråga må vara liten och omfattar i dagsläget ett fåtal individer, men den är ändå principiellt viktig. Är staten den som ska diktera vilka namn vi får bära? Ska staten sammanställa listan över namn som kan bäras av båda könen? Dagens namnlag bidrar till att cementera gränserna mellan könen, begränsar beslut som rimligen enbart är individens och krånglar till processen för dem som byter kön. Miljöpartiet beslutade tillsammans med de fyra borgerliga partierna den 23 mars 2005 i riksdagen om ett tillkännagivande till regeringen att den ska tillsätta en utredning för att se över namnlagen. Vi anser att namnlagen behöver skrivas om så att alla individer kan bära alla namn.

Ytterligare komplikation med dagens förhållande är att det enligt nuvarande regler krävs att en person som är gift och ska genomgå en könskorrigering först måste skilja sig från den som hon/han är gift med. Vi anser att detta är orimligt och menar att detta förhållande snarast behöver ändras.

Unga transpersoner är en särskilt utsatt grupp. Enligt Folkhälsoinstitutets rapport om HBT-personer känner 52 procent av transpersonerna i åldrarna 16–29 år att de saknar tillit till de flesta andra människor. 23 procent anger att de har dålig hälsa och 27 procent har försökt ta sitt liv. Här har samhället misslyckats att ta sitt ansvar för en grupp och därför bör frågor om unga transpersoner prioriteras.

Fel! Okänt namn på

Några av de viktigaste frågorna är att alla skolor ska ha antidiskrimineringsplaner där transpersoner är inkluderade, att elevvårdande personal på skolor har grundläggande transkompetens och att bygga en stark skolhälsovård och säkra dess transkompetens. I varje landsting behöver det finnas minst en ungdomsmottagning och en barn- och ungdomsmottagning med specialkompetens för unga transpersoner. Prioritera snabba vårdkedjor och utredningar av unga transpersoner. Vi anser också att behöver möjliggöras för unga transpersoner att få vård. Vi anser att åldersgränsen behöver slopas.

10 HBT-personer i världen

Ett fåtal andra länder har kommit så långt som Sverige i synen på HBT-frågor. Bara en handfull av världens länder har lagstiftning som främjar och skyddar samkönade relationer, exempelvis möjligheten att gifta sig. Enligt en rapport från Sida 2005 lever de allra flesta homosexuella, bisexuella och transpersoner i världen idag i tystnad, glömska och bristande respekt.

Diskrimineringen av HBT-personer tar sig många former och sker på olika sociala och politiska nivåer, från stadsfäst repression till utstötning enligt informella sociala normer. Förtrycket av HBT-personer kan bestå av kriminalisering, institutionell homofobi, förbud att arbeta inom offentlig förvaltning, patologisering, tvångsmedicinering, diskriminering på arbetsplatser och statlig repression inklusive dödsstraff. Det kan i praktiken innebära att handikappade HBT-personer förvägras hjälp, att äldre HBT-personer förlorar sin rätt till vård, att hivpositiva HBT-personer nekats medicinsk behandling och att unga HBT-personer kastas ut från skolan. Det kan ske med eller utan statlig legitimering och ta sig uttryck i smutskastning, tystnad, hatbrott, våldtäkter på lesbiska, hedersrelaterade mord och tvångsäktenskap.

Flera länder har en öppet fientlig lagstiftning. Namibias president Nujoma har deklarerat att homosexuella bör arresteras, fängslas och deporteras från landet och nyblivna poliser uppmanas att "eliminera" gaymän och lesbiska från Namibias framsida. Attityderna delas av flera afrikanska ledare, exempelvis president Mugabe i Zimbabwe som deklarerat att homosexualitet per definition är oafrikanskt.

I 70 av världens länder är homosexualitet ett brott. Dödsstraff för homosexualitet finns i Sudan, Saudiarabien, Afghanistan, Pakistan, Iran och Mauritien. I Iran, Afghanistan och Saudiarabien har dödsstraffet tillämpats under det senaste decenniet. Grova kroppsliga straff, som offentliga spöstraff, och livstids fängelse för homosexualitet praktiseras av Egypten, Kenya, Uganda, Zimbabwe, Namibia, Bangladesh och Tanzania. Många av dessa länder motsätter sig att inkludera HBT-personer i FN:s resolutioner om mänskliga rättigheter. En ytterligare svårighet är att det i dessa länder är kriminellt att förespråka rättigheter för HBT-personer. I en del fall är det också förbjudet att dela ut kondomer och rikta information om hiv och aids till homosexuella män. Andra länder som straffar homosexualitet med långa fängelsestraff, kroppsbestraffning eller tvångsarbete är Nicaragua, Indien,

Fel! Okänt namn på

Moçambique, Angola, Botswana och Etiopien. I alla länder där homosexualitet är kriminaliserad går alla som begår hatbrott mot HBT-personer automatiskt fria eftersom en anmälan från offrets sida innebär att han eller hon själv blir arresterad.

I länder där homosexualitet inte är kriminaliserad i lagen kan det ändå finnas en formell och statlig repression som förtrycker homosexuella. Exempelvis Kuba, Guatemala, Kina och Honduras vägrar att registrera organisationer som arbetar med HBT-frågor och omöjliggör deras verksamhet. I Brasilien och Colombia finns en uttalad juridisk tolerans för brott riktade mot homosexuella. I andra länder räknas homosexualitet som psykisk sjukdom.

Situationen för transpersoner är inte kartlagd, men i länder där homosexualitet är ett brott finns det ibland en social och juridisk marginal för människor att byta kön. I många länder, exempelvis Indien, där homosexualitet är kriminaliserad finns en social acceptans för män som bytt kön och blivit kvinnor.

Sidas rapport konstaterar att det mest hårdnackade motståndet mot att ge HBT-personer rättigheter kommer från länder med ett starkt religiöst inflytande. Muslimska och katolska ledare är de som stått för de starkaste fördömandena mot homosexualitet. Vatikanen har, trots sin status som observatör, ett stort inflytande i FN. Enligt Sidas rapport kan Vatikanens inflytande inom FN på det här området liknas vid en fullvärdig medlemsstats.

Både katolska och muslimska ledare har också uttalat sig skarpt fördömande mot transpersoner och intersexuella. Det är viktigt att komma ihåg att den starka religiösa intoleransen mot HBT-personer inte på något sätt innebär att HBT-personer är mindre religiösa än andra. Den som planerar politiska aktiviteter mot diskriminering i dessa länder bör alltså ha med tro och religion som en aspekt i sitt arbete. Inte heller är det självklart vem som är homo och vem som är hetero. I många länder är begreppet homosexuell kopplat till den sexuella rollen och förbehållet den ena parten i förhållandet, den andra personen är lika hetero som om den varit ihop med en person av motsatt kön. Sexualiteten är inte alltid, som i Sverige, en fråga om identitet utan om sexuell praktik och könsroller.

I oktober 2005 valdes Lech Kaczynski från Lag- och rättvisepartiet till ny president i Polen. Han har före, under och efter valet uppvisat en stor intolerans mot homosexuella, ifrågasatt om HBT-personer ska tillåtas arbeta som lärare och använt våld mot demonstrationer för HBT-personers rättigheter. Starka polska familjeorganisationer arbetar för att föreningar med HBT-anknytning ska förbjudas. Ministrar och parlamentsledamöter har offentligt uttalat sig mycket fördömande mot homosexuella, hävdade att HBT-personer "infekterar samhället" och att förespråkandet av homosexuellas rättigheter är en "kränkning av andra medborgares frihet". Planerade HBT-parader har förbjudits, byggnader där HBT-rörelsen huserat har blivit utsatta för razzior.

Fel! Okänt namn

10.1 Sveriges roll i världen

Sida, Amnesty och andra organisationer menar att rättigheten att vara homosexuell, bisexuell eller transperson bör behandlas som en mänsklig rättighet och inkluderas så fort man pratar om mänskliga rättigheter.

I alla länder finns HBT-relaterade nätverk av människor som arbetar mot förtryck, skapar socialt utrymme, ger varandra psykosocialt stöd och har kulturella aktiviteter. De flesta organisationer i väst har börjat just så: som kluster av människor med gemensam identitet och liknande upplevelser bakom sig och visioner framför sig. Med tanke på hur viktiga de organisationerna har varit för utvecklingen för HBT-personer i många länder bör de lokala nätverken och organisationerna värderas högt när en utomstående part försöker påverka ett lands regering i en mer tolerant riktning.

Sverige skulle kunna uppvisa en mycket större solidaritet med HBT-personer i världen, vara en mer aktiv förebild och arbeta internationellt med ett mer integrerat HBT-perspektiv. Det finns ett stort behov av HBT-utbildning av ambassadörer och annan personal på Utrikesdepartementet. Resultatet av en sådan utbildning kunde vara att HBT automatiskt inkluderas när man pratar om mänskliga rättigheter.

Avrättningar, offentliga kränkningar och legal diskriminering av HBT-personer i andra länder är sällan föremål för internationella protester. Sverige går i dagsläget inte i fronten för några protester med HBT-anknytning. I ministrars och ambassadörers samtal med ledare för HBT-fientliga nationer framförs det sällan påpekanden om landets missförhållanden på området. Miljöpartiet anser att Sverige tyvärr har en passiv roll när det gäller att aktivt stödja och träffa representanter för lokala HBT-organisationer. Bistånd kopplas inte till utveckling av HBT-personers rättigheter. Mycket lite har gjorts från svenskt håll för att exempelvis påverka EU-nationen Polen att följa överenskomna principer för mötesfrihet. I EU verkar Sverige inte heller för att det ska bli ett mer tolerant och öppet Turkiet som blir en medlemsstat.

Vi anser att Sverige behöver bli mer aktivt i det internationella HBT-arbetet. Ambassadörer och annan personal på Utrikesdepartementet behöver få HBT-utbildning. Vi anser också att det måste bli självklart att HBT-personers rättigheter automatiskt inkluderas när man pratar om mänskliga rättigheter, likaväl som HBT-personers rättigheter måste lyftas i biståndssammanhang. Dessa punkter vill vi att riksdagen ger regeringen till känna.

10.2 HBT-pakt i EU

Miljöpartiet anser att Sverige ska ha en mer aktiv roll inom EU för HBT-frågorna, även om vi för den delen inte ger EU mer maktbefogenheter. Vi har därför tagit initiativ till en särskild HBT-pakt i EU. Skälen till detta krav på en HBT-pakt är att vi ser en ökande homo- och transfobi som breder ut sig, och då särskilt i de nya EU-medlemsländerna. Vi ser samtidigt en medvetenhet bland politiker och allmänhet om behovet av skydd mot diskriminering på grund av sexuell läggning, men detta är en insikt som många gånger stannar

vid vackra ord. Vi ser också en situation där homo- och transfobi går hand i hand med rasism, främlingsfientlighet och fascism. Vår bedömning är att det krävs ett krafttag från EU:s sida för att få bukt på dessa problem. Förslaget om en HBT-pakt, inklusive vilka åtgärder vi anser kan behövas tas, utvecklas i en separat motion, 2006/07:U212.

10.3 Flyktingmottagandet

Migrationsverket och andra instanser inom svenskt flyktingmottagande har idag en begränsad kompetens inom HBT-området. En person som söker asyl på grund av sin sexuella läggning är inte alls garanterad att möta och få sin fråga behandlad av personer som besitter nödvändiga specialkunskaper. Ambassaden i Iran lämnar regelbundet rapporter om homosexuellas situation i landet som strider mot både flyktingars vittnesmål och människorättsorganisationers uppgifter. Ambassadors rapporter ligger ofta till grund för Migrationsverkets beslut om uppehållstillstånd, med följderna att avvisningar sker med hänvisning till att de avvisade bara behöver dölja sin sexuella läggning i hemlandet för att slippa förföljelse. Personer som kommer som par till Sverige behandlas inte alltid som par om de är av samma kön. Exempelvis kan de placeras på flyktingförläggningar i olika landsändar och få sina ärenden behandlade separat.

Miljöpartiet anser att Sverige behöver bli mer aktivt i det internationella HBT-arbetet. Vi anser också att bistånd ska kunna kopplas till HBT-rättigheter, och att HBT-rättigheter automatiskt ska inkluderas när man pratar om mänskliga rättigheter. Det borde vara en självklarhet, men är det långtifrån. Ambassader och Utrikesdepartementet behöver höja sin HBT-kompetens. Migrationsverket och andra myndigheter som arbetar nära flyktingar måste också höja sin HBT-kompetens.

Alla flyktingar som kommer till Sverige på grund av förföljelse för sin sexuella läggning ska garanteras ett kompetent bemötande av svenska myndigheter.

Fel! Okänt namn på

Stockholm den 31 oktober 2006

Maria Wetterstrand (mp)

Peter Eriksson (mp)

Helena Leander (mp)

Max Andersson (mp)

Bodil Ceballos (mp)

Gunvor G Ericson (mp)

Mehmet Kaplan (mp)

Thomas Nihlén (mp)

Esabelle Reshdouni (mp)

Karin Svensson Smith (mp)

Jan Lindholm (mp)

Ulf Holm (mp)

Per Bolund (mp)

Tina Ehn (mp)

Mikael Johansson (mp)

Karla López (mp)

Mats Pertoft (mp)

Peter Rådberg (mp)

Mikaela Valtersson (mp)